

Ἐν ἑτέρῳ δημοτικῷ ᾄσματι ἐν τῷ ᾄδῃ ὁ Χάρως τρέχει ἑφιππος μετὰ τῶν νεκρῶν ἐν αὐτῷ ἐν πουλάκι ἐξέρχεται τοῦ ᾄδου, ἔχον τὰ νύχια κόκκινα καὶ τὰ φτερά του μαῦρα, ἐρωτόμενον δὲ ὑπὸ τῶν μητέρων καὶ ἀδελφῶν καὶ συζυγῶν περὶ τοῦ ᾄδου ἀποκρίνεται:

Καυμέναις, τ' εἶδα, τί νὰ πῶ, καὶ τί νὰ μολογήσω;
Εἶδα τὸν Χάρο κ' ἔτρεχε ἔς τοὺς κάμπους καθά-
[λάρης]

Σέρνει τοὺς νιούς ἀπ' τὰ μαλλιά, τοὺς γέροντας ἀπ'
[τὰ χέρια,
φέρνει καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἔς τὴ σέλλ' ἀρραθια-
[σμένα 3].

Ὡς ἀνωτέρω ἴδωμεν (σ. 1258.) παρὰ Γερμανοῖς ὁ θάνατος παρίσταται ἑφιππος, κρατῶν τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τοῦ ἵππου του. Ἀνάλογος εἶναι ἡ πρόληψις τῶν κατοίκων τῆς ἐν Γαλλίᾳ Βρεττανίας περὶ τοῦ ἀμυχίου τοῦ θανάτου (Karriguel an ancou). Τοῦτο διατρέχει τὰς ὁδοὺς κατὰ Σάββατον ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου μέχρι τῆς πρώτης ὥρας τῆς πρωῒας· σύρεται δὲ ὑπὸ ἰσχυρῆς δαμάλεως καὶ ἀκολουθεῖται ὑπὸ πολλῶν δαιμόνων· ἐν αὐτῷ κεῖνται ἐρριμένοι οἱ ἀμετανόητοι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐβδομάδος 5.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ.

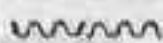
ἀνεγνώρισε βεβαίως καὶ αὐτὸς ὁ ἄριστος καλλιτέχνης, ὅτι τὰ τῶν ψυχῶν μέρος ἔχει ἐλλείψεις τινάς.

Ἐν φαίνονται ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ βουναῦ μαῦρα καὶ βουρκωμένα, ὡς λέγει τὸ ᾄσμα. Μαυρίζουν δὲ καὶ βουρκώνουν τὰ βουνὰ καὶ ὅλη αὕτη ἡ σκηνὴ τοῦ θανάτου διέρχεται ἔνωθεν τῶν ζώντων χωρὶς νὰ παύσῃ πρὸς στιγμὴν τὰ ᾄσματά των, χωρὶς νὰ διακόψῃ τοὺς χοροὺς των, χωρὶς νὰ καταθέτῃ τὰς λαγήνους των καὶ νὰ στρέψῃ τὰ ὄμματα αὐτῶν πρὸς τὴν ἐπιπεσοῦσαν αἴφνης σκοτίαν ἐκείνην.

4 Εὐλαμπίου, Ἀμάραντος, σ. 8.—Marcellus, Chants du peuple en Grèce. τ. I. σ. 418.—Passow, ἀρ. 410.

5 L'illustration (Journal de Paris) 1845. τ. V. p. 89.

ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ὡστε καὶ ἂν οἱ πατέρες ἐννοοῦσι τὴν ἀναφορὰν αὕτη ἀναφέρει τὰ ὑπομνήματα καὶ δυνάμεθα εὐλόγως νὰ ὀρίσωμεν ὡς ἐποχὴν τῆς συντάξεως αὐτῶν τὰ μέσα τοῦ δευτέρου αἰῶνος Ἰδοὺ ὁλόκληρος ἡ ἐπιστολὴ αὕτη.

Ἀναφορὰ Πιλάτου.

Κρατίστῳ, σεβαστῷ, θειοτάτῳ καὶ φοβρωτάτῳ Αὐγούστῳ Καίσαρι Πιλάτος ὁ τὴν ἀνατολικὴν διέπων ἀρχὴν.

Μηνύσει κέχρημαι δι' ἧς φόβῳ καὶ τρόμῳ συνέχομαι κράτιστε. Ἐν ταύτῃ γὰρ ἦν περ διέπων ἐπαρχίαν, ἥτις μία τῶν πόλεων καλεῖται Ἱερουσαλήμ, ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων παρέδωκάν μοι ἄνθρωπόν τινα λεγόμενον Ἰησοῦν, πολλὰ ἐγκλήματα ἐπιφερόμενοι κατ' αὐτοῦ, ὅπερ οὐκ ἠδυνήθησαν τῶν λόγων τῇ συστάσει διελέγξαι. Μία δέ τις αὐτοῖς αἵρεσις ἦν κατ' αὐτοῦ, ὅτι τὸ σάββατον αὐτοῖς ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς μὴ εἶναι σχολὴν ἢ παρατηρεῖσθαι. Πολλὰς γὰρ ἰάσεις ἐπετέλεσεν ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, τυφλοὺς ἐποίησεν ἀναβλέπειν, χωλοὺς περιπατεῖν, νεκροὺς ἀνέστησεν, λεπροὺς ἐκαθάρισεν, παραλυτικοὺς ἰάσατο, μὴ δυναμένης τὸ σύνολον μήτε ὁρμὴν τοῦ σώματος μήτε νεύρων στάσιν ἔχειν εἰμὴ μόνον φωνὴν καὶ ἁρμονίαν, καὶ παρασχῶν αὐτοῖς δύνάμιν τοῦ περιπατεῖν καὶ τρέχειν, ῥήματι μόνῳ τὸ ἀσθενὲς ἀποστρέψας. Ἄλλο πάλιν δυνατώτερον πρᾶγμα ὅπερ ἐστὶ παρὰ τοῖς παρ' ἡμῖν Θεοῖς ξένον· τετραήμερον νεκρὸν ἀνέστησε λόγῳ μόνῳ καλέσας αὐτὸν, τοῦ τεθνεῶτος τὸν ἰχῶρα ἔχοντος, καὶ διαφθαρέντος ἐκ τῶν γενομένων σκωλήκων τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τὸ δυσώδες τοῦ κυνὸς ἔχοντος· ὃν ἰδὼν ἐν τῷ τάφῳ κείμενον, ἐκέλευσε τρέχειν, μήτε ὅλως νεκροῦ τι ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐκ παστοῦ νυμφίος οὕτως ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τάφου εὐωδίας πεπλησμένος. Καὶ ξένους σα-

φῶς δαιμονιζομένους καὶ τὴν οἰκησιν ἐν ἐρημίαις ἔχοντας καὶ σάρκας τρώγοντας τὰς ἰδίας, ὁμοίως τοῖς κτήνεσι καὶ ἔρπετοῖς συναναστρεφομένους, καὶ τούτους κατέστησεν ὠκήτορας πόλεων καὶ διὰ λόγου σώφρονος ἀπέδειξε σοφούς τε καὶ δυνατοὺς καὶ ἐνδόξους παρεσκεύασε γενέσθαι, συνεσθίοντας πᾶσι τοῖς πολεμίοις τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων τὸν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀλεθρίων, ἃ βυθῷ θαλάσσης κατέρριψεν. Πάλιν δὲ ἄλλος ὑπῆρχε ξηρὰν ἔχων τὴν χεῖρα, οὐ μόνον δὲ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ σώματος ἀπολιθωθὲν ὑπῆρχε τοῦ ἀνθρώπου, μήτε πλάσιν ἀνδρὸς ἢ σώματος ἔχων διαστολήν· κακείνον λόγῳ ἰάσατο καὶ ὑγιῇ ἀπέδειξε. Καὶ γυναῖκα δὲ αἰμορροοῦσαν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους, ἀπὸ τῆς ῥύσεως τοῦ αἵματος τὰς ἀρμονίας καὶ τὰς φλέβας ἐξαντληθεῖσαν καὶ μήτε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἐπιφερομένην, νεκρᾷ ἀπεικασμένην, ἄφωνον καθ' ἐκάστην οὔσαν, ὥς οἱ ἐκ τῆς ἐνορίας πάντες ἱατροὶ οὐχ εὗρον θεραπείας· οὔτε γὰρ μία τῆς ζωῆς ἐλπίς αὐτῇ ὑπῆρχε· καὶ μυστικῶς διερχομένου τοῦ Ἰησοῦ ἰσχὺν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐπισκιάσεως αὐτοῦ ὀπισθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου αὐτοῦ, καὶ εὐθέως αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐνέπλησε δυνάμεις τὰ κενώματα αὐτῆς ὥς μηδέποτε πάθος πεπουθυῖα ἤρξατο δρομαία τρέχειν εἰς τὴν ἑαυτῆς πόλιν Κεφαρναούμ, ὥς πλησιάζειν τὴν πορείαν ἡμερῶν ἕξ.

»Καὶ ταῦτα μὲν ἃ προσφάτως κατὰ νοῦν ἔχων ἐμήνυσα, ἅπερ ἐν σαββάτῳ ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἕτερα μείζονα τούτων ἐποίησε σημεῖα, ὥς ἔτι παρὰ τοὺς θεοὺς οὓς σεβόμεθα μείζονα κατενόησα θαυματουργήματα παρ' αὐτοῦ γεγυρότα.

»Τοῦτον δὲ Ἡρώδης καὶ Ἀρχέλαος καὶ Φίλιππος, Ἄννας καὶ Καϊάφας παρέδωκάν μοι σὺν παντὶ τῷ λαῷ ἐπὶ τῷ τούτῳ ἀνετάσαι πολλὴν ποιήσαντες κατ' ἐμοῦ στάσιν. Ἐκέλευσα οὖν τοῦτον σταυρωθῆναι, πρῶτον φραγελώσας αὐτὸν καὶ μηδεμίαν αἰτίαν εὐρῶν κατ' αὐτοῦ κακῶν ἐγκλημάτων ἢ πράξεων.

»Ἀμα δὲ ἐσταυρώθη, σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, τοῦ ἡλίου μέσης ἡμέρας σκοτισθέντος καὶ τῶν ἀστέρων φανέντων, ἐν οἷς λαμπηδὼν οὐκ ἐφαίνετο· σελήνη δὲ τὸ φέγγος ὥς αἱματίζουσα διέλιπεν· κόσμος δὲ τῶν καταχθονίων κατεπόθη· ὥς αὐτὸ ὑπερεῖχον ἁγίασμα· ναοῦ λεγόμενον αὐτοῖς τοῖς Ἰουδαίοις μὴ ὀφθῆναι τῇ τούτων πτώσει· χάσμα δὲ τῆς γῆς ἐπειλημμένων βροντῶν ἤχῳ κατεπίδοσαν. Ὡφθησαν δὲ ἐν αὐτῷ τῷ φόβῳ νεκροὶ ἀναστάντες, ὥς αὐτοὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐμαρτύρησαν, καὶ εἶπον εἶναι Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ καὶ τοὺς δώδεκα πατριάρχας καὶ Μωσῆν καὶ Ἰὼβ, τοὺς προτετελευτηκότας ὥς φασὶν ἐκεῖνος πρὸ τρισχιλίων πεντακοσίων ἐτῶν· καὶ πλείστοι πολλοὶ οὓς καὶ γὰρ εἶδον ἐν σώματι φανέντας, καὶ θρῆνον δὲ ἐποιοῦν περὶ τῶν Ἰουδαίων διὰ τὴν γενομένην δι' αὐτῶν παρανομίαν καὶ ἀπώλειαν τῶν Ἰουδαίων καὶ τοῦ νόμου αὐτῶν.

»Ἔστη δὲ ὁ φόβος τοῦ σεισμοῦ ἀπὸ ὥρας ἕκτης τῆς παρασκευῆς ἕως ἐννάτης. Καὶ ὀψίας γενομένης τῆς μιᾶς τῶν σαββάτων ἤχος ἐγένετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὥστε τὸν οὐρανὸν γενέσθαι φωταγωγὸν ἐπταπλασίως ὑπὲρ πᾶσας τὰς ἡμέρας. Ὡφθη δὲ τρίτης ὥρας τῆς νυκτὸς ὁ ἥλιος οἷος οὐδέποτε ἔλαμψε φωταγωγός, τὸν πάντα πόλον φαιδρύνας. Καὶ ὥσπερ δὲ ἀστραπαὶ ἀφυνῇ χειμῶνος ἐπέρχονται, οὕτως ἄνδρες ἐφαίνοντο ὑψηλοὶ ἐν στολῇ καὶ δόξᾳ ὑπάρχοντες, πλήθος ἀναρίθμητον, κράζοντες, ὧν ἡ φωνὴ ἠκούετο ὥσπερ βροντῆς παμμεγέθους, Ὁ σταυρωθεὶς ἀνέστη· ἀνέστη Ἰησοῦς· ἀνέλθετε ἐξ ᾧ δουοὶ δεδουλευμένοι ἐν τοῖς καταχθονίοις τοῦ ἁδου. Καὶ ἦν τὸ χάσμα τῆς γῆς ὥς μὴ ὄντων ἐδρασμάτων· ἀλλ' οὕτως ἦν ὥς αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς γῆς φανῆναι μετὰ τῶν βοώντων ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ περιπατούντων ἐν σώματι ἐν μέσῳ τῶν ἀναστάντων νεκρῶν. Ὁ δὲ ἀναστήσας πάντας τοὺς νεκροὺς καὶ συνδήσας τὸν Ἄδην ἔλεγεν εἶπατε τοῖς μαθηταῖς μου ὅτι προσάγει ὑμᾶς

εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε.

»Πᾶσαν δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην οὐκ ἐπαύσατο τὸ φῶς φαῖνον. Τῶν δὲ Ἰουδαίων πολλοὶ ἔθανον ἐν τῷ χάσματι τῆς γῆς καταποθέντες, ὥς μὴ εὗρεθῆναι ἐπὶ τὴν αὔριον πλείστους τῶν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ γενομένων. Ἄλλοι φαντασίαν ἐώρων ἀναστάντων, οὓς οὐδέποτε ἡμῶν τις ἦν θεασάμενος. Εἰ μὴ μία τις συναγωγή τῶν Ἰουδαίων οὐχ ὑπελείφθη ἐν αὐτῇ τῇ Ἱερουσαλὴμ, ἐπεὶ πᾶσαι ἀφανεῖς τῇ πτώσει ἐκείνῃ ἀπῆλθον.

»Τῷ οὖν φόβῳ ἐκείνῳ ἐν ἐκστάσει γενόμενος καὶ τρόμῳ δυνατοτάτῳ συνεχόμενος, ἅπερ εἶδον κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν γράψας ἀνήγαγον τῷ σῷ κράτει· ἐντάξας καὶ τὰ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ πραχθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐξέπεμψα τῇ σῇ θεϊότητι, δέσποτα.»

Ἐπειδὴ δὲ πρόκειται περὶ τῆς ἀναφορᾶς καὶ τῶν ἄκτων τοῦ Πιλάτου ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα καὶ ἕτερον πάθημα τοῦ Εὐσεβίου ἔτι κωμικώτερον τοῦ προτέρου περὶ Ἀβγάρου. Ὁ Εὐσέβιος δὲν ἐγνώριζε τὴν λατινικὴν γλῶσσαν, ἐπιθυμῶν δὲ νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ συγγραφῇ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καὶ τὸν Τερτυλλιανὸν παρεκάλεσε καὶ ἔδωσαν αὐτῷ μετάφρασιν· ἀλλ' ἡ μετάφρασις αὕτη ἦτο ἥκιστα ἀκριβής· πολλὰς περιεῖχε προσθήκας καὶ πολλὰς τὰς διαφοράς· ἰδίως δὲ ὁλόκληρον τὴν ἐπομένην ἱστορίαν ᾗτις οὐδόλως ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἀπαντᾶται.

Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, ὁ Πιλάτος ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν βασιλέα Τιβέριον τὰ γεγονότα. Οὗτος μαθὼν καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ τερατείας καὶ ὅτι ἀναστάς ἐκ νεκρῶν θεὸς παρὰ τῶν πολλῶν ἐπιστεύθη, εἰσήγαγε νόμον εἰς τὴν σύγκλητον περὶ ἀποθεώσεως τοῦ Σωτῆρος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν πολιτείαν θεὸς νέος ἄνευ προηγουμένου νόμου. Ἀλλ' ἡ μὲν Σύγκλητος ἀπέρριψε τὴν πρότασιν, ὁ δὲ Τιβέριος ἐνέμεινεν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ θεὸν μὲν ἀποδεχόμενος τὸν Σωτῆρα, εὐνους δὲ διακείμενος πρὸς τοὺς χριστιανούς. Ταῦτα Τερτυλλιανὸς, λέγει ὁ Εὐσέβιος, τοὺς

Ῥωμαίων νόμους ἀκριβωκῶς ἀνὴρ, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἐνδοξος καὶ τῶν μάλιστα ἐπὶ Ῥώμης λαμπρῶν, ἐν τῇ γραφείῳ εἰς Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν, μεταβληθείσῃ δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀπολογίαν ὑπὲρ χριστιανῶν, ἐκτίθησι κατὰ λέξιν, τοῦτον ἱστορῶν τὸν τρόπον· «ἵνα δὲ ἐκ τῆς γενέσεως διαλαχθῶμεν τῶν τοιούτων νόμων, παλαιὸν ἦν δόγμα μηδένα Θεὸν ὑπὸ βασιλέως καθιεροῦσθαι, πρὶν ὑπὸ τῆς συγκλήτου δοκιμασθῆναι. Μάρκος Αἰμίλιος οὕτως περὶ τίνος ὡς δῆλον πεποίηκε Ἀλβούρνον. Καὶ τοῦτο ὑπὲρ τοῦ ἡμῶν λόγου πεποίηται, ὅτι παρ' ἡμῖν ἀνθρωπεῖα δοκιμῇ ἢ θεότης δίδονται. Ἐὰν μὴ ἀνθρώπῳ Θεὸς ἀρέσει, Θεὸς οὐ γίνεται. Οὕτω κατὰ γε τοῦτο ἀνθρώπον Θεῷ ἴλεων εἶναι προσήκει. Τιβέριος οὖν ἐφ' οὗ τὸ τῶν χριστιανῶν ὄνομα εἰς τὸν κόσμον εἰσελήλυθεν, ἀγγελέντος αὐτῷ ἐκ Παλαιστίνης τοῦ δόγματος τούτου, ἐνθα πρῶτον ἤρξατο τῇ συγκλήτῳ ἀνακοινώσατο, δῆλος ὢν ἐκείνοις ὡς τῷ δόγματι ἀρέσκεται. Ἡ δὲ σύγκλητος ἐπεὶ οὐκ αὐτῇ δεδοκιμάκει, ἀπόσατο· ὁ δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ ἀποφάσει ἐμείνεν, ἀπειλήσας θάνατον τοῖς νῦν χριστιανῶν κατηγοροῖς.» Ὁμολογητέον ὅτι τὰ ἐξελεγχόμενα ταῦτα ἀνακριβῆ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ Εὐσεβίου, χορηγοῦσι τὸ δικαίωμα ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ ὅλου ἔργου. Καὶ εἶναι ἀληθῶς κρίμα διότι ἐπὶ τέλους αὕτη ἐστὶν ἡ πρώτη ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Νικοδήμου ὡς εἶπομεν ἤδη διηγείται τὸ πάθος τοῦ Σωτῆρος. Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς Ἄννας καὶ Καϊάφας καὶ Σήμες καὶ Δαθαῆς καὶ Γαμαλιήλ, Ἰούδας Δευθὲς καὶ Νεφθαλεῖμ, Ἀλέξανδρος καὶ Ἰάειρος ποιήσαντες συμβούλιον ἦλθον εἰς Πιλάτον κατηγοροῦντες τὸν Ἰησοῦ περὶ πολλῶν πράξεων. Ἐν ᾧ εἶναι υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ τέκτονος ἀπὸ πατρὸς γενηθεὶς λέγει ἑαυτὸν υἱὸν Θεοῦ καὶ βασιλέα· βεβηλοὶ δὲ καὶ τὰ σάββατα καὶ θέλει νὰ καταλύσῃ τὸν πατριὸν νόμον.

— Καὶ πῶς θέλει νὰ καταλύσῃ τὸν πατριὸν νόμον; ἠρώτησεν ὁ Πιλάτος.

— Πῶς; ἀπήντησαν οἱ κατήγοροι, νόμον ἔχομεν ἐν σαββάτῳ νὰ μὴ θεραπεύωσι, καὶ οὗτος ἐθεράπευσεν ἐν σαββάτῳ πολλούς. Εἶναι γόης καὶ ἐν Βεελζεβοὺλ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

— Ἐν Θεῷ τῷ Ἀσκληπιῷ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Πιλάτος.

Οἱ κατήγοροι παρετήρησαν ὅτι δὲν ἦτο λίαν ὑπὲρ αὐτῶν διατεθειμένος ὁ Πιλάτος, καὶ τότε ἐσοφίσθησαν νὰ προσαχθῇ ὁ σωτὴρ ἐνώπιον τοῦ Ποντίου· ἤλπιζον ὅτι θέλει ἐπέλθαι ῥῆξις μεταξὺ τοῦ συντηρητικοῦ Πιλάτου καὶ τοῦ νιόυ τοῦ Θεοῦ.

— Παρακαλοῦμεν, ἐπανελάβον, νὰ παραστήσῃς αὐτὸν ἐνώπιόν σου καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃς.

Ὁ Πιλάτος ἐμπαίζων αὐτοὺς ἀπήντησε·

— Αὐτὸς, ὁ βασιλεὺς, πῶς δύναται νὰ προσαχθῇ ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ ἡγεμόνος;

— Ἀλλὰ, ἀπήντησαν οἱ κατήγοροι μετὰ πικρίας, αὐτὸς ἐαυτὸν καλεῖ βασιλέα, ἡμεῖς δὲν ἀποκαλοῦμεν αὐτὸν βασιλέα.

Ὁ Πιλάτος τότε προσκαλεσάμενος τὸν κούρσωρα, διέταξε μετὰ ἐπιεικείας νὰ φέρῃ τὸν Ἰησοῦν παρ' αὐτῷ.

Ἡ ἀγανάκτησις τῶν κατηγορῶν ἔφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον ὅταν εἶδον ὅτι καὶ ὁ κούρσωρ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀποσταλέντες ὑπὸ τοῦ Πιλάτου σιγνοφόροι προσηνέχθησαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν μετὰ μεγάλης εὐλαβείας καὶ προσεκύνησαν αὐτόν. Αὐτὰ τὰ σίγνα ἅτινα ἔφεραν οἱ σιγνοφόροι ἐκλιναν αὐτομάτως ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ.

Πρὶν ἔτι ὁ Πιλάτος ἀρχίσει τὴν ἐξέτασιν τοῦ σωτῆρος ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Πρόκλης, δι' ἧς ἐμήνυνεν αὐτὸν «μηδὲν σοι καὶ τῷ ἀνθρώπῳ τῷ δικαίῳ τούτῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον δι' αὐτὸν νυκτός.»

— Βλέπετε, εἶπε τότε ὁ Πιλάτος πρὸς

τοὺς κατηγοροὺς, βλέπετε, τί μὲ γράφει ἡ γυνή μου;

— Καὶ δὲν σὲ τὸ εἶπαμεν, ἀπήντησαν ἐκεῖνοι, ὅτι εἶναι γόης; Ἴδου ὄνειροπόλημα ἔπεμψε πρὸς τὴν γυναῖκά σου.

Ὁ Πιλάτος τότε ἐκάλεσε τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν.

— Τί οὗτοι σοῦ καταμαρτυροῦσι; οὐδὲν λαλεῖς.

— Ἐκαστος ἔχει ἐξουσίαν, ἀπήντησεν ὁ Ἰησοῦς νὰ λαλῇ ἀγαθὰ ἢ πονηρά. Αὐτοὶ ὁψονται.

Τότε οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων ἤρχισαν νὰ κατηγορῶσιν αὐτόν, ἐνῷ τινες εὐλαβεῖς ἀνῆρουν τὰς κατηγορίας· τοὺς τελευταίους τούτους ἀκούσας ὁ Πιλάτος

— Ἴδου, εἶπε πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ὅτι δὲν λέγετε ἀλήθειαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΠΗΛΟΒΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ.

(Διήγημα.)

I

Εἰσαγωγή.

Πολυάριθμος καὶ ἐκλεκτὴ δμῆγυρις ἦν ἐσπέραν τινα συνηθροισμένη ἐν τινὶ οἰκίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς βασιλικῆς πλατείας, ἐν Κοπενάγῃ. Ἐκ τῶν προσκεκλημένων ἄλλοι μὲν εἶχον καταλάβει τὰς τραπέζας τοῦ χαρτοπικγνίου, ἄλλοι δὲ περιέμενον ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν, ἥτις συχνότατα ἐμβάλλει εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν τὰς οἰκοδεσποίνας.

— Πῶς θὰ διέλθωμεν τὴν ἐσπέραν;

Ἐν τούτοις οἱ τελευταῖοι οὗτοι, μέχρις οὐ εὗρωσι ἕτερον μέσον διασκεδάσεως, ἤρχισαν νὰ συζητῶσι περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσαίωνα. Τινὲς διετείνοντο ὅτι ἡ ἐποχὴ αὕτη ἦτο πολλῶ ὑπερτέρα τῆς ἐποχῆς ἡμῶν· ὁ γερουσιαστὴς Κνάπ πρὸ πάντων μετὰ τῆς αὐτῆς ζέσεως ὑπεστήριζε τὴν γνώμην ταύτην, ὥστε ἡ οἰκο-